

4.
INTAKEGESPREKKEN

DEEL I
DE BEKENDE INDRINGER

520.
**WIEROOKHOUDER
MET MAAN EN STERRETJES**

INTAKEGESPREK MET STEF LEMMENS

‘Wat vind ik zelf interessant aan objecten? Ik gebruik dingen graag voor andere functies en dit object leek mij een mooi ding dat in andere dingen kon passen, als dekseltjes. Dus toen ben ik beginnen zoeken naar plekken waar dit object in paste. Eerst in Maison Florida, en daarna op de route die ik naar jou ben gefietst. Eens ik vertrokken was, merkte ik dat ik helemaal anders keek naar de stad. Ik was echt heel hard bezig met mijn ding. Ik was het object doorheen de week snel vergeten, omdat ik in Maison Florida heel veel spullen heb die ik gebruik, maar die niet van mij zijn, en ik denk dat het object voor mij onder die categorie viel. Zo van, ik gebruik het soms, maar het is niet echt van mij. Ik heb er meer waarde aan gehecht, omdat ik het object als tool gebruikte. Door het te gebruiken heb ik voor mezelf een kleine beleving gecreëerd, dus dat was wel interessant. Het was een soort van kaart doorheen de stad, of een soort van gids. Ik ga het object nooit meer vergeten, maar ik heb er wel zelf waarde aan moeten geven en ik denk dat dat niet voor iedereen gemakkelijk is.’

2.

POSTKAART EXPOSITIE STIJN TER BRAAK IN LICHTEKOOI ARTSPACE, ANTWERPEN

INTAKEGESPREK MET THOMAS JANSSENS

‘Mijn week met het object was weinigzeggend, om eerlijk te zijn. Het is niet veel in mijn hoofd opgekomen. Er waren wel vaak momenten waarop ik dacht: “Oh shit, heb ik dat nog wel, ben ik dat nog niet kwijt?” Meer zo’n verantwoordelijkheidsgevoel, omdat het niet iets van mij is. Het vreemde is misschien dat ik er wel een aantal keer over heb gedroomd, minstens twee keer. De aard van deze dromen kan ik jammer genoeg niet bepalen aangezien ik zeer veel moeite heb met het onthouden van dromen. De zwervende gedachte aan dit object bleef wel meerdere malen aanwezig na het ontwaken. Ik denk dat dat ergens zo’n onbewust verantwoordelijkheidsgevoel is voor het object of zo, en dat was eigenlijk niet zo fijn. Een gevoel van verantwoordelijkheid en misschien soms angst. Een angst om een uitgeleend object te beschadigen. Uiteindelijk heb ik ook proberen kijken van, wat zijn de associaties? Je kunt het object bekijken als een postkaart, maar je kunt het ook bekijken als foto. Wat is het verschil daartussen? Stel nu dat je dat postkaartje nooit meer ziet, dan denk je misschien binnen een jaar terug aan die expositie als die naam toevallig nog eens voorbijkomt. Wie weet ga je binnen een aantal weken of maanden weer naar een andere tentoonstelling waar je een postkaart van meeneemt, en die zet je erlangs. Op den duur gaan die kaartjes misschien op elkaar liggen en blijft in feite maar één van de twee over en wordt het dus een gevecht om de herinnering.

Ik denk dat ik opgelucht zal zijn na de teruggave van het object, omdat ik dan niet meer die verantwoordelijkheid heb. Ik herinner mij de dag waarop je het mij hebt gegeven nog goed. Dat zijn dingen die actief bijblijven, gelinkt ook aan het object, maar missen zou ik het niet – als ik heel eerlijk ben.’

806.

TEKENINGEN VAN PABLO

INTAKEGESPREK MET LOUISE JANS

'Ik had de tekeningen op mijn inspiratiemuur gehangen bij mijn andere beelden, omdat ik al mijn beelden daar verzamel. Daar hebben ze een week gehangen, maar in die tijd heb ik er niet echt aan kunnen wennen. Telkens als ik opkeek, dacht ik: "Oh wow, oké", de blauwe verfvlek bleef me steeds opnieuw verrassen. Ze voelden niet van mij, dat voelde nogal vreemd. De tweede tekening viel wat minder op maar ook die bleef vreemd aanvoelen. De beelden op mijn inspiratiemuur zijn met zorg uitgekozen en hangen er al weken en maanden. Deze twee tekeningen bleven daarom wat 'vreemden' en ik heb ze niet kunnen laten 'blenden' met mijn andere beelden. Maar ik heb er wel – als ik ernaar keek – over nagedacht. De blauwe verfvlek deed me denken aan een Rorschachtest, maar ik zag niets specifiek afgebeeld in de vorm. Als ik heel dichtbij ging kijken, dan zag ik lijntjes opgehoopte verf. Die deden me denken aan dunne takjes, kleine adertjes en aan foto's die ik enkele dagen geleden maakte. Het zijn foto's van kale bomen die weerspiegeld worden in een plas of beek. Die symmetrie zie ik ook terug in de tekening. In de tweede tekening – die vond ik ook wel heel leuk – zie ik gekke figuren die ergens tussen vogels en bloemen in zitten. De puntjes die schaduw voorstellen doen me denken aan een screenshot die ik even geleden nam van een bitmap. De verkleinde weergave vereenvoudigde de puntjes en die ingreep doet me denken aan de tekening.'

82.

**BOODSCHAP UIT GELUKSKOEKJE:
“JE ZULT HET ALLEMAAL VOOR ELKAAR KRIJGEN”**

INTAKEGESPREK MET KLAAS LEYSSEN

‘Het is niet iets dat direct impact had. Dat lag hier gewoon, ik zat natuurlijk veel aan mijn bureau omdat ik veel voor mijn examens bezig was. Het is zo’n boodschap die wel van pas kán komen, maar langs de andere kant ben ik niet zo de persoon die superveel heeft aan van die boodschappen op een papiertje, tijdens de examens. Als ik denk: “het komt wel goed”, dan is dat geen extra boost, en als ik denk: “het gaat niet goedkomen”, dan ja... Het is gewoon een papiertje waarop staat: “je zult het allemaal voor elkaar krijgen.” Dan heb ik in mijn hoofd niet zoiets van: “Het is oké.” Maar het lag dus wel hier op mijn bureau, waar ik altijd aan het werken ben. Dat was zo de plaats. Ik weet nu ook dat “farai tutto” een vertaling is van “je zult het allemaal voor elkaar krijgen.” Ik weet zelfs niet welke taal dat is, Chinees waarschijnlijk, of Mandarijn?’

INTAKEGESPREK MET JEF KRIECKEMANS

‘Mijn ervaring met dit object was redelijk speciaal. In het begin was ik nogal nieuwsgierig, want ik wist totaal niet wat er op die stick zou staan. Een kwartier nadat ik hem had gekregen had ik meteen de eerste vijf minuten van de video die erop stond bekeken. Toen zag ik dat de video anderhalf uur duurde. Op het eerste gezicht leek het mij wel interessant. Ik dacht dat het een gesprek met de psycholoog was of zo. Ik vroeg mezelf toevallig de laatste tijd af en toe af wat een gesprek met een psycholoog nu juist inhoudt, en of dit iets is dat voor mij iets zou kunnen betekenen. Ik wist in het begin al niet zeker of de mevrouw een psycholoog was en er zaten ook vijf mensen achter die camera, wat ik heel raar vond. Dat vrouwtje kwam ook wat raar over in het begin. Dat waren dan de eerste vijf minuten en de rest heb ik pas een paar dagen later gezien.

Toen ik de video uiteindelijk helemaal bekeek, begon ik de manier waarop de vrouw te werk ging al snel in twijfel te trekken. In plaats van een psycholoog leek ze meer een spirituele therapeut of homeopaat of zo. Hoe noemt de vrouw zichzelf? Wie zijn die vijf mensen die erbij staan? Je ziet ze niet echt, maar je hoort ze wel. Mij leken dat precies zo mensen die kwamen bijleren over hoe die vrouw tewerk ging. Het was heel speciaal. Ik heb zo mijn twijfels hoe die vrouw dat aanpakt, maar het belangrijkste is misschien wel of jij er iets aan gehad hebt. Ik vond die vrouw vanaf het begin al een beetje raar, jij zegt je naam en zij zegt de hele tijd ce-li-ne in plaats van cé-lien. Ze komt redelijk bruut over, zonder reden komt ze ook ongemakkelijk dichtbij, allez, ik zou dat ongemakkelijk dicht vinden. Ook de situatie vond ik wat raar, jij stelde je kwetsbaar op, terwijl er volk bij staat. Soms zijn ze wat aan het praten of aan het lachen, terwijl het eigenlijk zo heel persoonlijk is. Doel van de sessie is zeker goed en waardevol, maar de manier waarop is een beetje raar. De vrouw is heel hard op zoek naar dingen die ze zelf wil horen, hoe hard luistert ze nu echt? Na het eerste deel van het gesprek laat ze je bijna geen input meer geven. Ze antwoordt op haar eigen vragen: “Dit gaat beter, hè?”, en antwoordt zelf met: “Ja, ja, ja.” Ze legt je ook heel veel woorden in de mond. Ook beslist ze zelf ineens dat er spanning met je oma is, ook via je armen. Daarna moest je twee u’s tekenen op het bord, dan voelde ze terug aan je armen en ineens was de spanning zagezegd weg. Daarna zei jij: “Mijn band met mijn oma is eigenlijk wel goed.” Ik vond het dus nog wel interessant, maar ik was gewoon heel sceptisch over de manier waarop. Ik vraag me vooral af wat er in het hoofd van die vrouw omgaat, allez, hoe kan zij zichzelf geloven en zo zeker zijn over heel specifieke dingen? Die ze dan met zeer twijfelachtige technieken bekomt. Uiteindelijk gingen die mensen die erbij stonden er wel heel goed in mee, aan het einde zeggen ze zo: “Ja, wel zot, hoe ze dat allemaal zo correct kon benoemen.” Bij jou kon ik minder goed zien of je erin mee was. Vanaf de helft van dat filmpje gaat het over een of ander geboortetrauma en dan gaat het over u als baby, en dan heb je al helemaal niks meer te zeggen. Ze trok heel veel conclusies, waardoor ik zo dacht van: “Oei.” Zo vroeg ze bijvoorbeeld aan u: “Welke druppeltjessoort?” Dan moest jij met je vinger volgen, besliste jij eigenlijk welke druppeltjes ze aan jou gaf en hoeveel je daarvan moest krijgen. En ja, zo’n druppeltjes, ik heb daar eens wat over opgezocht. Dat is gewoon water en de werking is gewoon puur placebo. Dat kan dus wel werken, als je daar echt in gelooft, maar dan werkt dat omdat je daarin gelooft.

Ik zal zeker herinneren dat zulke vorm van therapie zeker niets voor mij is. Ikzelf ben nogal rationeel ingesteld, soms zelf iets té, dus kan mijzelf heel moeilijk associëren met zulke praktijken. Hoewel ik dus heel sceptisch ben over de manier waarop de vrouw tewerk ging, vraag ik me wel af of jij hier nu uiteindelijk iets aan hebt gehad? Dat is natuurlijk het belangrijkste. Ondanks het feit dat ik mij de video – denk ik wel – nog even zal herinneren, heb ik weinig tot geen connectie met de USB-stick en de video die erop staat. Ik heb de video helemaal bekeken, maar ik denk niet dat ik hem nog eens ga bekijken, ik denk niet dat je dat twee keer wilt zien. Op zich vond ik het wel zeer waardevol om eens van heel dichtbij te zien hoe zulke therapeuten te werk gaan. Dit zijn zaken waar ik zelf anders nooit in contact mee zou komen. Ook waardeer ik het zeker dat jij dit durft te delen, hoewel dit heel persoonlijk is. Chapeau. Ik denk wel dat ik het object zou weggooien, aangezien ik het niet nog eens hoeft te zien. Stel dat ik nu van mijzelf zo'n video had, zou ik hem, denk ik, wel bijhouden. Dit een paar jaar later terug bekijken zou dan volgens mij wel nuttig kunnen zijn om te zien waar je toen als persoon stond. Als ik dat zelf had, dan zou ik dat wel bijhouden, maar om dat van iemand anders te hebben... Nee. Op zich was het zeker wel een ervaring om de video aandachtig te bekijken. Heel speciaal. De stick zat in mijn laptopzak, dus eigenlijk zijn de stick en de video een hele week overal met me mee geweest. Voornamelijk op mijn kot en op school. Aangezien de video redelijk persoonlijk is, heb ik hier niet echt veel of in detail met anderen over gepraat. Ik heb wel met een klein aantal personen – Klaas en Arthur – kort besproken dat ik het wel een speciale ervaring vond om zo'n video te krijgen en te bekijken van iemand die je eigenlijk niet supergoed kent. Ineens werd dat heel persoonlijk, dat was wel speciaal.'

812.
PERSOONLIJKE POLAROIDS
(GALLERY WALL #05)

INTAKEGESPREK MET ARTHUR HERMANS

‘Goh, de ervaring was misschien voor mij niet zo heel speciaal, omdat het geen foto’s zijn waar ik iets mee te maken heb natuurlijk. Ik kon er ook niet altijd direct uit afleiden wat de herinneringen voor u waren. Bij sommigen meer dan de anderen, maar persoonlijk deed het me niet zo veel. (lacht) Een connectie heb ik er natuurlijk niet echt mee, buiten dat ik de foto’s wel herken van op uw ijskast. Het heeft hier dus vooral op mijn kot gelegen, ik heb er wel eens naar gekeken en een beetje gezien van: “Ah, tof.” (lacht ongemakkelijk) Daar zie je dan wel aan dat het voor u leuke herinneringen zijn, er stonden veel andere mensen op. Ik had al vernomen dat er een paar exen op staan. Ik heb er niet echt met iemand een gesprek over gehad, denk ik. Het is ook al lang geleden natuurlijk. Buiten ernaar gekeken, heb ik er niets mee gedaan. Ik zou ook niet weten wat ik ermee zou kunnen doen. Ja, ophangen of zo, maar dat is misschien een beetje raar, als ik foto’s van u ophang.’

(stilte)

‘Zijn er nog dingen die ge moet weten?’

18.
HOESJE MET FOTO'S
"12 SNAPSHOTS OF ANTWERP EXHIBITION 1930"

INTAKEGESPREK MET STEFANIE DE BAKKER

'Het object was ik eigenlijk snel vergeten. Een paar dagen of zelfs weken nadat ik het had meegenomen van bij u, zat ik met Milan in De Serre. We hadden het over uw project, Milan vroeg of ik ook al was langsgeweest en welk object ik had. Toen dacht ik ineens: "Ah fuck, ja. Dat object." Ik kon me niet meer echt herinneren waar ik dat gestoken had. Milan vond dat hilarisch en ik was wel een beetje beschaamd. Dat heeft toen een paar dagen in mijn hoofd gezeten van: "Waar is dat, waar is dat?" Toen ik mijn rugzak nog eens gebruikte, vond ik het plots terug. Het zat echt in zo'n klein zakje. Toen had ik het daarin gestoken, want ik dacht: "Goed plekje, daar kan ik het niet kwijtraken." Het zat dus gewoon in mijn rugzak, waardoor het wel op een aantal plaatsen met mij is geweest. Niet bewust, maar het was er wel. Het heeft mijn meest drukke dagen meegeleefd, omdat ik dan mijn rugzak meestal meeneem. Toen heb ik het object er eens uitgehaald en ernaar gekeken. Het object had met fotografie te maken, wat ergens wel toevallig is, omdat ik zelf ook wel veel met fotografie bezig ben. Dus ik heb er wel eens naar gekeken, maar het is niet dat het mij per se heel veel deed. Ik vind het wel een mooi object op zich, maar ik had er te weinig voeling mee. Het ging ook over Antwerpen, ik heb niet veel met Antwerpen. Ik herkende ook geen enkele van die plekken die op de foto's staan, dus ik had er heel weinig een persoonlijke band mee, waardoor ik mijn oog er niet veel op heb geworpen. Wel had ik het gevoel dat ik ervoor moest zorgen. Nu ben ik opgelucht dat ik er geen zorg meer voor hoef te dragen, het is geen verantwoordelijkheid meer voor mij. Het gaat nu terug naar een veilig plekje. Er heeft de hele tijd iets in mijn huis gelegen dat niet van mij was, waar niks mee mocht gebeuren. Ergens had ik wel geluk dat het niet zo'n héél nauw aan het hart liggend object is voor u, moest het iets anders zijn dan had ik denk ik nog feller dat verantwoordelijkheidsgevoel. De brieven – de inleverat-tendering en aanmaning – die ik van De Uitleendienst heb ontvangen deden me er af en toe aan herinneren van: "Ah ja, fuck, dat object." Op die manier bleef ik er wel mee bezig, maar toen vond ik het ook leuk om er een spelletje van te maken om te kijken hoelang ik het kon rekken. Heel vaak als ik u zag, dan hadden we het er ook niet over. Ik zou het object niet weggoeien, maar ik zou het ook niet erg vinden als ik het kwijt zou raken. Visueel vind ik het wel een leuk hebbedingetje. Ik denk eerder dat ik het mapje zou gebruiken en dan de foto's misschien zou weggeven. Ik weet het niet. Mocht ik het bijhouden, dan zou dat voornamelijk omwille van de herinnering aan u zijn. Dat is bij veel objecten zo, de context errond vormt de herinnering, denk ik. Ik denk dat ik zelf heel weinig objecten heb waarbij ik een waarde aan het object zelf hecht. Ik heb bijvoorbeeld een handtas die ik nooit zou wegdoen, niet omdat ik dat zo'n mooie handtas vind, maar eerder voor de plaats waar ik die gekocht heb. Ik denk dat dat bij heel veel objecten het geval is.'

**805.
POSTKAARTEN
(GALLERY WALL #03)**

INTAKEGESPREK MET PABLO HANNON

UITGELEEND OP: 4 februari 2022
TERUGGAVE: 11 februari 2022
STATUS: te laat ingeleverd – nog in bezit van bruiklener

**429.
LINOTYPE BOOKLET,
DOOR MIJ ONTWERPEN**

INTAKEGESPREK MET CAMILLE BEEKEN

UITGELEEND OP: 4 februari 2022
TERUGGAVE: 11 februari 2022
STATUS: te laat ingeleverd – nog in bezit van bruiklener

811.
**PERSOONLIJKE FOTO'S
(GALLERY WALL #04)**

INTAKEGESPREK MET FAY JANSSEN

'De foto's waar Daan op staat had ik op mijn verwarming gezet, dus als hij en ik op mijn bed zaten en een serie bekeken, dan zag je die perfect staan. Dit deed ik om na te gaan wat Daan zou zeggen als hij de foto's zag en hij zei: "Huh, hang ik niet meer bij Céline?" Hij was al beledigd dat je hem had verwijderd. Ik had ze meegenomen naar Gent en Nederland. Ze zaten gewoon in mijn agenda. De foto's waar ik herinneringen aan had, heb ik geanalyseerd; vervolgens schreef ik mijn herinneringen neer. De foto's waar ik geen herinnering aan had, heb ik in een apart mapje gestoken.'

14.

BLAUWE KAARSHOUDERS

INTAKEGESPREK MET LAUREN PHILTJENS

UITGELEEND OP: 21 februari 2022

TERUGGAVE: 28 februari 2022

STATUS: te laat ingeleverd – nog in bezit van bruiklener

182.

**VERJAARSDAGSBOEK VOOR MIJN
24^e VERJAARDAG MET POLAROIDFOTO'S
VAN DE DAG EN TEKSTEN VAN VRIENDEN**

INTAKEGESPREK MET MILAN GILLARD

'Mijn ervaring met het object was redelijk passief. Net zoals in jouw kamer, heeft het ook bij mij steeds op één plaats gelegen, de zijkant van mijn bank. Ik heb er wel eens door gebladerd, maar ik heb het niet allemaal gelezen, want het is heel persoonlijk, maar ook weer niet. Het lag gewoon ergens en als ik iets niet gebruik, dan heeft dat ook geen meerwaarde voor mij. Ik heb niet zo vaak bezoek, en zeker niet bij Maison Florida. Omdat wij daar altijd in die gemeenschappelijke ruimte zitten, is niemand in mijn huis geweest afgelopen week. Buiten mijn vriendin Annelies misschien, die gaat wel gezien hebben dat ik ineens een bloemenboekje had, maar daar heeft ze niks van gezegd. Ik vond het heel moeilijk, want het gaat over uw verjaardag. Ik heb zelf wel van die logboekjes gehad, of van die herinneringsboekjes, maar ik heb die allemaal weggegooid. Ik probeer zo weinig mogelijk dingen te hebben. En zo'n ding hebben dat gewoon ergens ligt te liggen, vind ik jammer. Ik heb dat bij veel spullen. Als dat gewoon ergens moet staan – zoals uw potjes en al (wijst naar de frutsels in mijn kamer) –, dan moet dat weg bij mij. Ik heb iets voor u. Ik heb het niet zelf gemaakt, maar omdat ik toch zei dat ik eigenlijk niet zo van spullen houd, ga ik mezelf een plezier doen en u iets van mij geven. Dan ben ik ervan af en dan moet ik nog iets minder bijhouden. Ik heb een film voor u meegenomen. Het doet me fel denken aan leeftijd en ouder worden.'

142.
**PORTRETFOTO'S
GEMAAKT IN BIKINI BERLIN**

INTAKEGESPREK MET GERT DUQUENE

'Ik kreeg twee foto's van jou. De ervaring was eigenlijk wel leuk, want ik kon ze op mijn bureau zetten. Het was een extra versiering in mijn kamer, dus dat was wel fijn. Ik vond het wel grappig, want het zijn foto's waar ik u ergens wel in herken, maar het zijn oudere foto's, een andere Céline precies. Met die bontjas, allez, ergens is die bontjas wel typerend voor u, want ge draagt die wel vaak. (lacht) Allez, het is een andere nu, hè. Het is ook zo raar om uw haar zo anders te zien. Langs de ene kant weet ik wel dat jij het zijt, maar die foto kan evengoed in een winkel verkocht worden. Het lijkt wel een van die standaardfoto's die je in kaders ziet. Ik heb toch wel een waarde aan de foto's gehecht, zeker aan het liggende portret. Verder heb ik de foto's niet verplaatst, ze hebben altijd op mijn bureau gestaan. Zo zag ik ze eigenlijk wel vaak, omdat ze altijd net boven mijn computer uitstaken.'

**KARTONNEN DOOS MET BOEKEN
VAN MIJN BACHELORPROJECT****INTAKEGESPREK MET ELKE CUPPENS**

‘Mijn ervaring was heel wisselend. Het ging eigenlijk over de boekjes die in de doos zaten, maar het kostte me moeite om de doos te openen, omdat ik op dat vlak vrij lui ben. De doos was ook wel mooi, ze heeft de hele tijd op het aanrecht gestaan, tot nu. Uiteindelijk had ik een relatie met de doos in plaats van met het object dat erin zat, en waar het dus eigenlijk om ging. Ik houd van dozen, maar heel vaak gebruik ik wat ik in een doos stop niet meer. Dozen komen wel veel voor in mijn leven. In het begin was ik heel nieuwsgierig naar het bachelorproject dat erin zat. Ik had het wel al gezien op PXL, toen het daar tentoongesteld stond. Dus, ik denk omdat ik er toen al in had gekeken, dat ik er nu minder snel in ging kijken. Ik dacht: “Misschien heb ik het al gezien”, terwijl ik sowieso nieuwe dingen zou zijn tegengekomen als ik er wel in had gekeken. Ik weet dat het drie boekjes zijn en dat die gestapeld op elkaar liggen, dus ik weet wel hoe ze in de doos zitten. (lacht) Laatst vroeg Milan: “Wat zit er eigenlijk in die doos, want die staat er nu wel echt al heel lang?” Toen ging het ook even over die aanmaningsbrief die je naar mijn mama’s adres had gestuurd. Zij was helemaal in paniek: “Elke, ge hebt iets uitgeleend en ge moet dat teruggeven, want anders komt de deurwaarder. Ge moet dat snel doen, hè!” (lacht) Zelfs nadat ik had uitgelegd waar het over ging, zei ze nog: “Ja, doe dat toch maar snel!” Af en toe was er dus wel een gesprek. Het ging dan niet per se over het werk, maar eerder over de doos die daar al zo lang stond. Die wel heel stapelbaar is, trouwens, ik had daar altijd iets op liggen, waardoor ik ze nog minder snel ging opendoen. (lacht gefrustreerd) Er staat ook een smiley op de doos, dus als ik die zag moest ik er altijd even van glimlachen. Zo’n Céline-gezicht, of zo. Precies alsof het een herinnering was, zo van: “Hier ben ik!” (lacht) Ik heb een héél klein huisje, niet zo heel veel plaats, dus soms was ik gefrustreerd en wist ik niet waar ik met de doos naartoe moest. Dan wou ik ze ergens anders zetten, maar tegelijk moest ik ze ook in het zicht houden, zodat ik ze niet uit het oog zou verliezen. Er ontstond een gekke band eigenlijk, want ik denk dat ik de doos wel ga missen nu ze weg is. Dan gaat ineens alles leeg en opgeruimd zijn. Een herinnering aan mijn luiheid en uitstelgedrag is ze, dat vooral.’

HUUROVEREENKOMST KOT

INTAKEGESPREK MET JULES JORDENS

'Mijn ervaring met het object... In het begin heb ik dat behandeld als iets heel heiligs, omdat het een belangrijk object was. Ik was mij constant aan het afvragen: "Wat nu als ik dat kwijtspeel?" Dan komt gij in de problemen, waarschijnlijk, of dan hebt ge geen contract meer. Dus ik had er veel angst voor. Daarna heb ik het document gewoon op mijn tafel gelegd, gelukkig was het in plastic verpakt. Het heeft er altijd gelegen, na een tijdje had het dus een vaste stek op de tafel. Nu, de laatste twee dagen heeft het eigenlijk in mijn auto gelegen, omdat ik hier in Hasselt was en hem hier eruit heb genomen. Dus ja, het was een object dat ik goed wou behandelen en daarom ook een eigen plaatsje heb gegeven bij mij aan de schrijftafel. Ik heb veel moeite met het hechten van waarde aan objecten. Ik denk dat ik dat niet probeer te doen. Ik heb bijvoorbeeld geen knuffeldieren, of geen dingen uit het verleden waar ik heel hard aan vasthoud. De dingen die ik het leukste vind om te hebben, of waar ik echt waarde aan hecht, zijn vaak brieven. Dingen die andere mensen geschreven hebben, omdat ik zelf ook heel graag schrijf. Dit huurcontract kwam zo wel wat in de buurt, maar ik vond het moeilijk om er gehecht aan te raken, omdat ik wist dat het binnenkort weer weg is. Ergens was ik ook heel bang om te denken van: "Stel nu dat ik het voor altijd bijhoud – dan komt er een deurwaarder mij lastigvallen." Ik zou het sowieso niet weggooien, omdat ik ook weet dat het een zeer functioneel object is. Zou ik het willen hebben? Ja, waarom niet? Het is meer een herinnering, ook aan een leuke avond. Toen we hier op de zetel lagen. (lacht) Ik was helemaal overdonderd door het feit dat je hierover schrijft. Dus dat huurcontract staat daar ook wel symbool voor. Daarnaast doet het me denken aan mijn eerste studentenkot. Dat had een heel rare huurbaas die een heel raar contract had opgesteld. We konden bijvoorbeeld GAS-boetes krijgen – niet als in: "gemeentelijke administratieve sanctie" –, maar die schreef dat uit als "gasboete". Hij had een lijst in het huurcontract opgenomen waarin stond dat wanneer een buitenstaander bij ons zou douchen – die er niet woonde – 19 euro moest betalen aan de huurbaas. Of: niet op het dak zitten, want anders kreeg je 200 euro gasboete. Dat stond allemaal in het contract. André Trompet heette die, die was knettergek. Een typische Leuvense kotbaas die veel te ver gaat. Meneer Trompet (zet een stemmetje op): "Het is hier met meneer Trompet, hè! Er zat weer iemand op het dak!" "Nee, André." Dus, daar deed het me wel aan denken, dat eerste huurcontract. Verder heb ik met heel veel mensen gebabbeld over uw onderzoek, omdat het zo'n interessant gegeven was. Unaniem was iedereen het er wel over eens dat ge ook uw bed en uw frigo erbij moet steken. Ik weet dat ge geen onderzoek wilt doen naar luxedingen of naar materialisme, maar uiteindelijk gaat het ook over vanzelfsprekendheid. Er zijn mensen die geen chauffage hebben bijvoorbeeld, ge komt altijd uit op mensen die minder hebben dan u en dan is het ook interessant om in dit perspectief mee te gaan. Ik weet niet wat de uitkomst van deze piste gaat zijn, maar ik vind dat wel een meerwaarde. Materialisme is toch 'insane' groot geworden? Nu ook bijvoorbeeld – zeg als ik te veel zever, hè? –: men gaat gas van de States kopen in plaats van Rusland en de vraag is meteen: Amerika kan niet exact evenveel gas geven als Rusland heeft gedaan. Maar de vraag wordt niet gesteld: hebben wij wel zo veel gas nodig? Is dat niet iets waar wij gewoon allemaal een beetje minder van kunnen gebruiken? Die 'hebbersmentaliteit' zit op zo'n heel raar diepgeworteld niveau. Kunt ge zonder uw frigo? Een jaar lang? Een week lang? Dat weet ge niet, omdat dat zó vanzelfsprekend is geworden.'

UITGELEEND OP: 7 maart 2022

TERUGGAVE: 16 maart 2022

665.
PARFUM LUSH
“LORD OF MISRULE”

INTAKEGESPREK MET ALINE VERSTRATEN

‘Mijn ervaring met het object was vrij passief, want van zodra ik thuiskwam heb ik het gewoon weggezet. Zeker omdat je zo emotioneel was bij de overgave ervan. (lacht) Ik dacht, ik ga het gewoon veilig hier houden, niet te veel mee doen. Ik durfde echt niet. Ik dacht: “Oei, dat is hier een deel van Céline.” Het parfum heeft verder geen grote rol gespeeld in het leven van mij en mijn vriend. Ik draag zelf eigenlijk nooit parfum, dus ik was ervan onder de indruk hoe zeer jij erin opging.’

UITGELEEND OP: 9 maart 2022
TERUGGAVE: 17 maart 2022

40.

MINDFULNESSKAARTEN

INTAKEGESPREK MET SAVERIO SAMMARTINO

UITGELEEND OP: 9 maart 2022

TERUGGAVE: 17 maart 2022

STATUS: te laat ingeleverd – nog in bezit van bruiklener

187.
KAART VAN GINA
VOOR HET NIEUWE JAAR 2020

INTAKEGESPREK MET ILSE JOOKEN

‘Mijn ervaring was niet slecht, maar ook niet goed. Ik vond het leuk dat het object compact was, omdat ik zelf heel veel spullen heb. Maar omdat het zo klein en fragiel was, had ik wel schrik om het te breken of kwijt te raken, of dat het misschien in de prullenbak zou belanden. Het heeft vooral op mijn bureau gelegen bij de boeken. Of ja, het stond rechtop tegen een stapel boeken, zodat je het wel kon zien. Ik heb het briefje gelezen – ik ben even aan het denken waarom ik het had gelezen. Ik denk gewoon omdat ik er iets mee wou doen of zo. (lacht) Ergens interesseerde het me niet zo erg wat erop stond, maar ik heb het wel gelezen. Het was bijzonder. Ergens wel typisch Gina. Zó veel vertellen op zó’n klein stukje papier, vond ik echt supergrappig. (lacht harder) Dat is gewoon goed gedaan, dat is compact, in detail op een heel klein stukje papier. Toen ik het terug wou overhandigen, dacht ik even dat ik het kwijt was. Kent ge het? Als ge rap moet vertrekken en ge moet iets uit uw handtas vinden, dan zwiert ge uw hele handtas uit over uw bureau, omdat ge er één ding uit moet hebben. Dan neemt ge uiteindelijk een andere handtas mee en dan liggen al die andere dingen op het bureau. Zo is het briefje verdoezeld geraakt achter een berg van mijn handtasspullen. Toen was er paniek. ‘Ruimte’ vond ik wel het keyword in de tekst op het briefje. Ruimte is iets dat soms best moeilijk te vinden is in deze maatschappij. In hoe wij leven, wonen en sociaal met elkaar zijn. Dus ik heb de mentale en fysieke ruimte samen weergegeven, waarbij de alpaca voor de mentale ruimte en de weide voor de fysieke ruimte staat. De alpaca straalt rust uit en de weide staat voor de vrijheid en de ruimte om te bewegen.’

BOEKJE MET MIJN DROMEN**INTAKEGESPREK MET EKATÉRINÉ LORTKIPANIDZE**

‘Het was fijn om het dromenboekje terug te zien en erover na te denken of ik zelf misschien een dromenboekje zou moeten beginnen, of niet. Ook heb ik nagedacht over wat we er uiteindelijk mee gedaan hebben toen we dat gemaakt hebben. Of het wel nuttig was? Ik heb best veel herinneringen aan dit object, dat eigenlijk niet van mij is. We hebben samen een workshop gedaan waarin we dit boekje een nieuw leven hebben gegeven. Je was het ook een tijdje kwijt. Het object heeft wel een aantal vragen opgeroepen. Bijvoorbeeld hoe het komt dat jij geen nieuwe dromen meer hebt opgeschreven, en of ik er iets aan zou hebben als ik mijn dromen zou opschrijven? Aangezien ik ze wel snel vergeet en niet meer kan navertellen. Ik wil ze ook niet per se bewaren, dus het knaagt een beetje, maar ik vond het wel fijn om het even terug te hebben. Het heeft op mijn bureau gelegen, en ik heb het ook even langs mijn eigen boekje gelegd. Ik was aan het twijfelen of ik erin zou schrijven, maar dat heb ik niet gedaan. Ik weet nooit wat ik gedroomd heb, dus dat was het niet waard. Ik heb wel een brief geschreven naar uw dromenboekje, waarin ik herinneringen omtrent het dromenboekje heb neergeschreven.’

**85.
PAARSE ENVELOP
MET EEN LIJST EN BONNETJES
VAN “DE UITZET” VAN MIJN KOT**

INTAKEGESPREK MET GARY FARRELLY

UITGELEEND OP: 12 maart 2022
TERUGGAVE: 19 maart 2022
STATUS: te laat ingeleverd – nog in bezit van bruiklener

430.
WOORDENBOEK,
DOOR MIJ ONTWERPEN

INTAKEGESPREK MET JANNE MANNENS

‘Het object vormde eigenlijk een soort nieuwe herinnering doordat ik het meenam van Hasselt naar Maastricht. Het was voor mij vooral gekoppeld aan het gegeven dat ik weer een keer in Hasselt was en dat we het zo leuk hadden gehad. Daarnaast vond ik het wel grappig dat ik dit object had, omdat het een woordenboek is met taal, en ik ook wel veel met taal doe in mijn werk. Dus ik vond dat er wel een match was tussen het object en mij. (gniffelt) Ik vond het niet moeilijk om het terug te geven, ik vond het wel leuk om er iets bij te geven, de nieuwe herinnering gekoppeld aan het object. Als ik het een volgende keer tegenkom bij jou, of als ik het weerzie, dan is het wel echt gelinkt aan die avond. Materialistisch gezien hecht ik er geen waarde aan. Het object heeft wel gemaakt dat ik ook dacht: “Oh, ik ga nog een keertje naar Hasselt om te zien waar je mee bezig bent.” Natuurlijk ook om elkaar te zien en bij te kletsen. Alleszins, het object maakte dat ik makkelijker de stap kon zetten van: “Hup, in de auto van Maastricht naar Hasselt, zo ver is het niet.” Als ik het object zou krijgen, dan zou ik het niet weggooien. Ik hoef het ook niet per se te hebben. Ik vond het vooral leuk om iets te lenen dat van jou is en dat jij ook hebt gemaakt. Er stonden trouwens ook best grappige betekenissen in, zoals ‘Ave Maria’ en zo. We hadden het in jouw kot in een mapje gestopt en vervolgens in mijn tas. Toen dacht ik nog: “Oh ja, ik moet hier wel echt voorzichtig mee zijn”, want het is belangrijk voor jou, dus het mag niet kreuken of iets. Ik voelde me dus wel verantwoordelijk om het in die staat ook terug te brengen. Daarna is het meegegaan naar Mon Café, Carrefour, De Serre, op de rijdersstoel in de auto naar Maastricht; bij mij thuis heeft het een weekje op tafel gelegen, in het zicht. Daarna ben ik met het voorwerp naast me gaan schrijven en vervolgens heb ik het van Maastricht naar Heerlen vervoerd, om het je daar terug te geven. Ik vind het superleuk wat het teweegbrengt. Daar was ik me nog niet zo van bewust. Ik wist wel wat je aan het doen was, maar was me niet echt bewust van de impact. Ik vond het grappig om te ervaren wat er bij jezelf op gang komt wanneer je iets superpersoonlijks van iemand leent. Dat is best bijzonder eigenlijk, en heel verbindend ook.’

**807.
OUDE FOTO'S VAN VROEGER
(GALLERY WALL #03)**

INTAKEGESPREK MET KATINKA DE JONGE

UITGELEEND OP: 17 maart 2022
TERUGGAVE: 8 april 2022
STATUS: te laat ingeleverd – nog in bezit van bruiklener

OVERSIZED TRUI MET PAARSE PRINT**INTAKEGESPREK MET CHARLOTTE VANHOUBROUCK**

'Ik had het aan, ik was vertrokken op de fiets. Paar keer van mijn zadel moeten springen: "Oh nee, hangt het er nu niet aan vast?" Dus direct wel een enorme bezorgdheid en verantwoordelijkheid. Wat mij het meeste opviel aan het object was de geur. Die geur kwam zo binnen. Echt zot. Die geur bakende een soort van grens af. Niet te dicht. Ik dacht, als ik dat ga dragen, dan ga ik dat object 'invaden' met mijn geur. Misschien zou jij dat dan gemerkt hebben, maar ik wilde graag die grens respecteren. Dus dat was wel het grootste gevoel en de grootste drang. Ik heb het in zo'n heel schoon kistje thuis gelegd. Mooi in het zicht, zodat ik af en toe eens kon kijken, maar wel zijn 'personal space' bleef respecteren. Het is een hele fijne trui, ge voelt dat die eigenlijk al gedragen is, omdat die vezels al wat moeten verdragen hebben. Ik heb ook zo'n trui van mijn mama, met een oud H&M logo in en ik draag die doodgraag. Ik heb die afgedragen in het atelier, waardoor die ook zo transparant begint te worden. Het object begint te verdwijnen. In die trui voel ik me dan ook zo: "niet te veel bewegen." Dat leidt er eigenlijk toe dat je die niet meer draagt. De fijnheid en souplesse van de trui zorgen ervoor dat je erin 'bevriest' om hem zo niet kapot te maken. Tegelijk is dan ook het comfort weg, omdat je niet meer kunt zijn wie je bent in die trui. Dat vind ik altijd moeilijk met favoriete kledingstukken. Plots draag je die niet meer, en eigenlijk is het dan voorbij. Voordat je het weet, heb je eigenlijk al besloten: "Ik laat die trui nog eventjes zo zijn, maar ik ga die niet afdragen totdat er gaten in komen. Dat kan ik niet aan." In mijn hoofd bleef jij altijd gekoppeld aan dat object, dus ik heb het respect opgebracht om mijzelf niet te mengen in die band, om er geen driehoeksverhouding van te maken. Dat voelde zo wel. Dat was door die geur, zo heel pertinent. Het was een heel vrouwelijke geur, persoonlijker dan een parfum. Die zal in alles hangen wat jij hebt, maar dat ruik jij zelf niet meer natuurlijk. Echt zo: "Niet van mij!", dat was wat dat object zei. In die zin heb ik de afstand gerespecteerd. Eigenlijk probeerde ik zo de waarde te respecteren die jij geeft aan die trui. Bij het weggeven zei je: "Oh nee, niet die trui!" en ik heb dat gevoel echt meegenomen. Ik voelde dat hij heel waardevol is. Als ik de trui echt zou mogen hebben en die zou u niks meer doen, dan zou ik me wel goed in hem kunnen voelen. Ik denk niet dat ik hem zelf zou kiezen in een tweedehandswinkel, maar mocht ik hem hebben, zou ik er wel echt in kunnen genieten. Maar die barrière is er wel de hele tijd geweest zodat ik mij dat niet te veel inbeelde. Mijn lief kwam thuis, hij is een doctor ingenieur, dus hij is een heel rationele mens, maar wel heel kunstgevoelig, anders zou dat niet werken tussen ons, denk ik. Ik legde heel uw project uit en hij zei dat het helemaal anders was dan zijn thesisstudent. Dus toen was hij ook associaties aan het leggen dat dat 'clashte', maar hij vindt het tof hoe anders het verschil daartussen is. Mijn zus is ook nog eens langsgekomen, toen heb ik de trui nog eens uit het kistje gehaald om hem haar te laten zien. Zij begreep het ook niet helemaal. Toen moest ik het weer even uitleggen, want mijn zus is daar ook heel rationeel in. Maar zij zou dat heel graag dragen, zij is iets kleurrijker en gedurfter dan ik in de mode. Haar smaak is heel secuur. Ik kan nooit inschatten wat die gaat kopen, komt altijd met knalrare dingen af. Niet dat jouw trui knalraar is, maar ik zie haar hem wel dragen. Voor mij zou het meer voor het comfort zijn, voor haar meer de 'stylishness'.'

DEEL II
DE INTIEME VREEMDELING

**795.
PERSOONLIJKE FOTO'S
(GALLERY WALL #01)**

INTAKEGESPREK MET ESTELLE SAIGNES

UITGELEEND OP: 26 maart 2022
TERUGGAVE: 1 mei 2022
STATUS: te laat ingeleverd – nog in bezit van bruiklener

83.

EEN BOZE BRIEF VAN DE BUURMAN

INTAKEGESPREK MET ARNE DE WINDE

UITGELEEND OP: 26 maart 2022

TERUGGAVE: 1 mei 2022

STATUS: te laat ingeleverd – nog in bezit van bruiklener

161.
KAARTJE VAN SPAANSE ERASMUSVRIENDIN MARTA
INTAKEGESPREK MET CLAIRE STRAGIER

UITGELEEND OP: 26 maart 2022
TERUGGAVE: 1 mei 2022
STATUS: te laat ingeleverd – nog in bezit van bruiklener

510.

BUTTON “VRIENDEN VAN DE VIS”

INTAKEGESPREK MET LIEVEN VAN SPEYBROECK

UITGELEEND OP: 26 maart 2022

TERUGGAVE: 1 mei 2022

STATUS: te laat ingeleverd – nog in bezit van bruiklener

65.
FOTO'S VAN DE WEGWERPCAMERA
INTAKEGESPREK MET MICHA HULSMANS

UITGELEEND OP: 26 maart 2022
TERUGGAVE: 1 mei 2022
STATUS: te laat ingeleverd – nog in bezit van bruiklener

84.

**BRIEFJE VAN FAY:
“VOOR JE ONGESTELDHEIDSHUMEURTJE”**

INTAKEGESPREK MET LISA SCHELKENS

‘Ik vond het grappig dat ik het object mee op reis mocht nemen naar Egypte. Ik ben heel vaak vergeten dat ik het object bij me had, maar het is wel overal mee naartoe geweest: in de Tempel van Edfu, de Tempel van Seti, Seti I, Deir el-Bahri, de Tempel van Hatsjepsoet, Nubian Alabaster Factory, Ramesseum, verschillende tombes, Rechmire en Senefer en Deir el-Medinar. Het is de gedachte die telt. Tijdens mijn reis heb ik een hele maand mijn maandstonden gehad, dus het was wel grappig dat deze boodschap constant bij me had. Allez, ik kon het wel gebruiken. (lacht) Ik ben blij dat ik het briefje gewoon heelhuids terug kon geven, want met al dat zand en zweet dacht ik echt: “Oh nee, dat gaat hier echt kapot gaan.” Maar het is toch heel teruggekomen.’

804.
PERSOONLIJKE FOTO'S
(GALLERY WALL #03)

INTAKEGESPREK MET NELE DE WINDE

'De foto's hebben centraal op mijn bureau gelegen, dus ik heb er wel veel naar gekeken. Er kwamen eigenlijk direct vragen op: Wie is dat? Waar ben je? Waarom neem je deze foto op dat moment? Waarom 'lekker pik'? (lacht) Voor mij zijn het foto's die eigenlijk niets betekenen, maar voor jou waarschijnlijk wel. Het is een moment dat jij hebt willen vastleggen met jouw camera. Jij hebt het echt bewaard, dus voor jou wilt het iets zeggen. Ik ben dus eigenlijk vrij nieuwsgierig naar het verhaal achter deze foto's. Vooral met de vierkanten zwartwitfoto heb ik een connectie gekregen. Ik weet niet waarom. Gewoon omdat ik zie dat jullie ook echt fijne vriendinnen zijn, ik denk dat ik dat wel kan zeggen. Ook zo zwart-wit, ik vind dat wel iets tijdloos. Ik heb de foto's niet gedeeld met iemand anders. Mijn man is wel beroepsfotograaf, dus fotografie is wel iets dat leeft bij ons. Als we aan het fietsen of wandelen zijn en we vinden iets mooi, dan stopt mijn man steeds om het moment vast te leggen. Achter foto's zit een verhaal. Je kunt erover fantaseren. Dat is het vrije aan foto's, vind ik. Je interpreteert ze hoe je zelf wil.'

291.

LILA ZONNEBRIL MET MARMERSTRUCTUUR

INTAKEGESPREK MET BABETTE SIOEN

'De zonnebril heeft op mijn kamer gelegen, tussen mijn beeldjes, waardoor ik het object al die tijd vergeten ben.'

UITGELEEND OP: 26 maart 2022
TERUGGAVE: 1 mei 2022

48.

LILLIPUT-WOORDENBOEK

INTAKEGESPREK MET ANYUTA SNAUWAERT

UITGELEEND OP: 26 maart 2022

TERUGGAVE: 1 mei 2022

STATUS: te laat ingeleverd – nog in bezit van bruiklener

27.

FOTO VAN GINA EN MIJ MET OP DE ACHTERKANT EEN BRIEF VAN GINA TOEN IK IN ANTWERPEN WOONDE

INTAKEGESPREK MET JEFF SWINNEN

'Ik denk dat het een vrij – voor mij toch – herkenbare ervaring was. Tegelijk heeft het iets vrij voyeuristisch, want je kijkt binnen in het leven van iemand anders. Als je een foto krijgt van iemand, zet je die ergens prominent in je kamer. Bij ons was dat ook zo: de foto stond bij de andere foto's die we hebben. Het is niet dat hij verdween naar de achtergrond, maar er was ineens veel minder interactie dan na die eerste ervaring van de overhandiging. De foto 'versmelt met' en wordt 'deel van' de omgeving, ondanks het feit dat het natuurlijk wel raar was om te kijken naar een foto van andere mensen met wie je zelf geen band hebt. Ik vond het interessant dat zelfs een foto van iemand anders ook dat proces doormaakt van 'deel worden van de ruimte' en anoniemer wordt naarmate die er langer staat. Allez, ik heb dat toch met foto's. Ik kijk niet elke dag naar de foto's op onze kast, zo van: "Oh kijk eens, hoe schoon!" Dat vond ik wel fijn, dat jouw foto hetzelfde effect had. Foto's zijn een herinnering en je overloopt niet elke dag die herinnering. Je denkt er af en toe eens aan, en dat is bij foto's ook zo. Daarom vond ik het wel fijn om te zien dat zelfs een foto van iemand anders een gelijkaardig proces doormaakt. Ik heb er niet zo'n waarde aan gehecht of connectie mee gehad, omdat een foto niet iets is waar je dagelijks mee in interactie gaat treden. Het is subtieler dan dat, denk ik. De interactie is veel minder direct dan met een gebruiksvoorwerp. Misschien als de foto weg is? Ik weet het niet, misschien gaat het dan wel ineens een ding zijn. Ik zou het nooit weggooien, net omdat het zoiets persoonlijks is. Ik denk zelfs dat foto's van andere mensen weggooien iets heel moeilijks is voor iedereen, omdat je weet dat het een herinnering omvat. Het voelt als het uitwissen van een herinnering van iemand anders en dat zou een straffe ingreep zijn. Een jas zou ik eerder naar een kringwinkel durven brengen, maar een foto kan nergens anders naartoe – buiten het afval en dat zou ik niet durven. Dat is een heftige beslissing. Ondanks het feit dat de foto dus subtieler is in aanwezigheid, is de beslissing om hem weg te doen wel heel ingrijpend. Het is iets vreemds, een foto. Hij heeft een vrij anoniem, subtiel bestaan geleid doorheen de periode dat we hem gehad hebben. Ergens ben ik wel opgelucht dat hij terug bij jou is, omdat het zoiets fragiels en dierbaars is. Stel dat ik hem zou kwijtgeraakt zijn, dat zou ik heel erg hebben gevonden. Ik ben opgelucht dat hij terug op de juiste plek is, want je voelt wel een soort van verantwoordelijkheid wanneer je iemands herinnering moet bewaren. Ik ben blij dat het nu mijn zorg niet meer is.'

**DIPLOMA BACHELOR OF ARTS IN DE BEELDENDE KUNSTEN,
GRAFISCH ONTWERP, PXL-MAD HASSELT****INTAKEGESPREK MET LISELOT SMOLDERS**

'Ik heb het object eigenlijk niet zoveel bekeken. Het heeft de hele maand in een geel mapje gezeten nadat ik het had uitgeleend. Ik kreeg er stress van. Enerzijds denk ik: "Ah ja, vorig jaar, dat was een goed jaar. Goed gepresteerd." En anderzijds zegt mijn hoofd: "Nee, Liselot, daar moet ge niet aan denken. Kom aan, werken! Ge hebt niet meer zo veel tijd." Dan krijg ik stress, dus ik heb er zo weinig mogelijk aan proberen te denken. Mijn hoofd maakt rare kronkels. Het object doet me denken aan de afgelopen drie jaar studeren aan PXL-MAD School of Arts, bachelor grafische vormgeving. In het eerste jaar was ik gebuisd op tekenen, dus moest ik dit jaar technieken opnieuw doen. Daardoor heb ik het diploma pas in februari gehaald, waardoor ik vaak denk: "Ik ben een mislukkeling", maar natuurlijk is dat niet zo. Zo veel waarde hecht ik niet aan het object, maar het was wel heel raar om jouw diploma in mijn bezit te hebben. Een eigendom van iemand anders, ik was daar heel voorzichtig mee, omdat het document zeker niet gekreukt mocht worden. Het is raar om iets te hebben waar daadwerkelijk de naam van iemand anders op staat. Ik hoef het niet te hebben, maar ik zou het ook niet direct weggooien. Ik denk dat het in een kast zou blijven liggen tot ik het huis ooit helemaal moet leegmaken.'

PLAKBOEK MET WEGWERPCAMERA FOTO'S

INTAKEGESPREK MET CAS DOGGEN

'Ik moet heel eerlijk zeggen; ik heb het boek bijna overal mee naartoe genomen, maar ik heb er weinig interactie mee gehad. Het stak voornamelijk in mijn rugzak. (lacht) Achteraf gezien heb ik een beetje spijt. Ik had het plan om er veel mee te doen, er foto's mee te maken, maar het leven – je weet wel – komt ertussen. Maar ik heb het plakboek wel altijd meegenomen, het heeft veel gezien, denk ik. (lacht) Onbewust vond ik het fijn om zoiets mee te nemen en ik vind het jammer dat ik hem niet meer bij me heb. Ik moet eerlijk zeggen dat ik vaak mijn schetsboeken met de hoop meesleur, dus ook jouw plakboek ging gewoon mee met de andere schetsboeken – die ook de tas niet hebben verlaten. (lacht harder) Eén avond zijn we uit geweest, met Leroy en Rob, en toen hebben we door de foto's zitten kijken. Het was leuk, eigenlijk. Dat was de enige actie – denk ik – die het fotoboek gezien heeft, buiten mijn rugzak. Het was fijn om een blik in uw leven te krijgen, omdat ik u persoonlijk niet zó goed ken. Door de foto's leerde ik u op een vrij intieme manier kennen. Daarnaast deed het fotoboek me denken aan mijn eigen schetsboek, want ik heb hetzelfde schetsboek, dus ik was vaak verward tussen die twee. Telkens wanneer ik het schetsboek opendeed, voelde het als dat van mij, maar dan bleek het dat van jou te zijn. Het fotoboek was één dag uit mijn rugzak en ineens was zijn gewicht iets minder, dus ik dacht: "Oh nee, ik heb iets vergeten", en toen bleek dat uw boek te zijn. Dat was voor slechts tien minuten, want ik ben het terug gaan halen. Ik wou het wel vaak bij hebben, ook al heb ik er niet veel mee gedaan. Ik ben iemand die ongelofelijk veel meeneemt. Ik sleep alles wat ik kán meenemen bijna mee. Ongelofelijk. Mijn rugzak puilt altijd uit. Dus het fotoboek is nu een gemis bijna. Ik ben echt een 'hoarder' op dat vlak. Dus daarmee, het is een klein gemis. Het is zwaar voor mijn rug, maar ik heb altijd zoiets van: "ik moest het maar eens kunnen gebruiken" of "ik moest er maar eens in willen kijken." Het fotoboek weggooien kan ik niet, dat kan ik met mijn eigen voorwerpen al heel moeilijk. Misschien zou ik het wel willen hebben, maar gewoon ook omdat ik het zo interessant vind omdat er foto's van u in zitten. Verder heb ik het fotoboek mee naar huis genomen, naar school, naar werk, naar het plantencentrum in Gent, naar verschillende winkels, op café en natuurlijk vanuit Denderland terug naar huis. Grotendeels is het dus wel in mijn rugzak gebleven, maar het heeft wel wat gezien.'

49.
**MINI PATIENCE SPEL,
OPGEBORGEN IN GROEN METALEN DOOSJE**

INTAKEGESPREK MET JANNE GISTELINCK

'De eerste keer dat ik het object vasthield liet ik het bijna uit mijn handen vallen. Dat vergeet ik nooit meer. De verantwoordelijkheid tegenover het object bepaalde de voorzichtigheid waarmee ik het uiteindelijk heb behandeld. Voor de rest moet ik eerlijk toegeven dat ik het vooral gewoon een keer heb opengedaan en door de kaarten ben gegaan. Misschien had ik het object nog meer moeten gebruiken om er echt een connectie mee te krijgen. Nu heeft het eigenlijk vooral ergens gelegen. In het begin voelde ik wel meer een connectie, omdat ik het object toegeschreven kreeg via het lot. Dan is het zo van: "Is het toeval?" "Is er iets?" Ik dacht er toen dus wel over na wat het zou kunnen betekenen. Verder heeft het vooral op onze livingtafel gelegen, waar we normaal gezien met vrienden samenzitten om iets te drinken.'

500.

ONDERZETTERS VAN SCHELPJES

INTAKEGESPREK MET JEF DE LANGHE

'Het is heel snel voorbijgegaan. Heel veel van de tijd heeft het object alleen in de ruimte doorgebracht. Beneden in de living, maar dat is de living waar wij niet veel zitten, dus het is veel alleen geweest. In die zin nog 'chance' dat het samen met andere objecten was. De momenten die ik wel samen heb doorgebracht met het object, waren voornamelijk die waarop vrienden over de vloer kwamen. Toen werden ze gebruikt voor de drankjes. De onderzetters sprongen in het oog bij de mensen die op bezoek kwamen. Je ziet dat ze van een speciale plek komen. Verder heb ik er geen grote waarde aan gehecht of er echt een connectie mee gekregen. Het is te kort en sporadisch geweest. Plots stonden ze in het huis. Ik mocht niet kiezen, maar het lot heeft ervoor gekozen dat de onderzetters uit Corfu en ik samen de tijd met elkaar mochten doorbrengen. Mijn peter is een paar weken geleden overleden en die woonde in Corfu de laatste vijf jaar van zijn leven. Deze zomer gaan we een keer naar daar om te zien waar hij leefde.'

UITGELEEND OP: 26 maart 2022

TERUGGAVE: 1 mei 2022

509.

ASBAK VAN MARMER EN GOUD

INTAKEGESPREK MET MARGAUX SCHWARZ

UITGELEEND OP: 26 maart 2022

TERUGGAVE: 1 mei 2022

STATUS: te laat ingeleverd – nog in bezit van bruiklener

1051.
BRUINE WOLLEN JAS

INTAKEGESPREK MET RAYMOND WAUTERS

'Iedere keer dat ik de jas aandeed heb ik veel aan mijn moeder gedacht. Mijn moeder was een heel fiere vrouw. Een pronte, forse, mooie vrouw, ik denk dat ik niet veel groter ben dan zij was. Misschien was zij zelfs nog een half kopje groter. Het was een vrouw die van mooie kleding hield. Ik eigenlijk niet zo, ik bedoel, ik laat mij kleden; Hilde doet dat. Zo'n mantel zou mijn moeder zeer geapprecieerd hebben. Ik denk zelfs – dat weet ik niet meer, maar ik ben bijna zeker – dat ze er ook een had, in dezelfde kleur. Maar ik weet dat dus niet meer, dat is zó lang geleden en ik was toen een klein ventje. Wij mochten pas bij de mensen komen toen onze moeder daar toestemming voor gaf. Wij hadden thuis een café. Na de mis op zondag kwamen hier mensen langs; boeren die nooit op café gingen. Stiekem gingen wij in het café onder de biljarttafel zitten. Ineens kwam daar een boer die ik kende van het boogschieten. Hij had een collega-boer meegebracht en die kwam nóóit buiten. Ik dacht: "Enfin, een boer die aan de toog staat bier te drinken." Om half één 's nachts besloot ze abrupt het café te sluiten en uit te gaan met haar beste vriendin, helemaal opgedirkt – en ik herinner mij dat ze toen zo'n mantel aantrok. Ze namen samen een taxi naar Blankenberge; zij hadden een gemeenschappelijke vriend die taxichauffeur was. Dus, daar deed de mantel mij aan denken. Zonder dat ik 100% zeker ben of de herinnering klopt, maar het is zó'n sterk beeld dat het móet kloppen.

Ik dacht dat ik een object mocht kiezen, maar dat mocht niet en toen heeft die jas mij gekozen op de een of andere manier. Vanaf het eerste moment had ik al een connectie met die mantel, omdat ik een theaterman ben en heel graag verhalen vertel op het podium. Het is dan handig als je je kunt verkleeden. Het is onvoorstelbaar hoe mensen op de jas reageerden. "Wat bedoel je hiermee?", "Welk statement geef je af?". Verschillende mannen vroegen mij: "Waarom loop je in godsnaam met een vrouwenmantel?", "Vind je het erg om met vrouwenkleding rond te lopen?" "Vind je dat in deze tijd niet een beetje provocerend?" Ik antwoordde dat ik dat helemaal niet erg vind en dat ik dan mijn hele leven al zou provoceren. Kortom, heel gevarieerde gesprekken. Soms waren die gesprekken, vooral bij vrouwen, zelfs heel intiem. Dan ging het vooral over het koesteren van bepaalde kledingstukken.

Op twee momenten, waaronder een bezoek aan Brugge, was ik de mantel vergeten. We paradeerden door de straten van Brugge en op dat moment heb ik de mantel wel gemist. Dat is raar, hè. Als ik in de auto stapte, dan was die mantel er eigenlijk altijd bij. Dat is 'crazy', maar bon, ook wel leuk. (lacht) Wat een man die een mantel aantrekt teweegbrengt, hè? Niet te geloven. Het is een gevecht geworden. Afgelopen week – de laatste keer dat Hilde en ik met de mantel weggingen – zei ik: "Ik ga het nog moeilijk krijgen om die mantel te lossen." Het was een soort compagnon voor mij. Het is de mantel die met mij rondgaat. In die zin is het voor mij echt een waardevol object geworden. Ik wil sterk zijn en moet er toch uittreden. Een heel moeilijk moment. Als de mantel ooit terug bij mij zou belanden, dan moet ik er iets mee doen. Dan moet ik er een programma mee maken, want ik ben nu bezig met een verhalenavond in Zeeuws-Vlaanderen waar de mantel wel in zou passen. Soit, het was een prachtige ervaring. Zeer geslaagd.'

426.
FLIPBOEK,
DOOR MIJ ONTWORPEN

INTAKEGESPREK MET HELGA SCHREVER

‘Het flipboek heeft in onze kast gestaan en daar stond het goed. Vooral in het begin hebben we er veel in gebladerd. Het is ook gewoon een zeer mooi voorwerp om naar te kijken. De tekst is zeer persoonlijk. Het inleidend woord is mooi geschreven, het is boeiend om na te denken waar onze herinneringen vandaan komen. Het is iets dat we af en toe in onze handen hebben genomen en met vrienden gedeeld hebben. Het paste in ons huis, ondanks het feit dat het zeer persoonlijk is en over jou gaat. Maar het idee is – denk ik – sterker dan het louter persoonlijke. Iedereen kan zich er wel iets bij voorstellen of kan zichzelf erin herkennen.

Ik denk dat als het boek langer bij ons zou geweest zijn, het nog meer zijn eigen leven zou hebben beginnen leiden en dat we nog meer onze eigen waarde aan het boek zouden gegeven hebben.’

186.
BRIEF VAN GINA
VOOR HET WORDEN VAN PEETTANTE
INTAKEGESPREK MET JITSKE SIOEN

‘De brief lag op mijn kamer en ik heb hem eens gelezen. Uiteindelijk heb ik een antwoord geschreven op de brief. Verder heb ik er niet per se een connectie mee opgebouwd of waarde aan gehecht.’

UITGELEEND OP: 27 maart 2022
TERUGGAVE: 1 mei 2022

320.
JASON DE STEEN

INTAKEGESPREK MET MONA CORNELIS

‘Jason stond op mijn kamer in Brussel. Ik gebruikte hem als boekensteun, tussen al mijn boeken. Op een nacht had ik een absurde droom. Isaac, mijn lief, en mijn mama komen allebei voor in mijn droom. Er was een pindanootje in ons huis met een eigen wil. Isaac en ik probeerden dat pindanootje te verpletteren, maar het versprong de hele tijd. Op een bepaald moment ging die naast mijn boeken zitten, waar ook mijn mama toevallig zat. Mijn mama zei: “Waarom willen jullie dat pindanootje pletten? Dat wil gewoon zorg dragen voor uw boeken. Hij wil het ergoed kunnen bestuderen.” Ik werd wakker en toen zag ik in dat het pindanootje symbool stond voor Jason.

Mijn mama dacht constant dat ik Jason zou vergeten: “Neem Jason mee!”, “Vergeet Jason niet!”, “Zit Jason in uw rugzak?” Doordat hij een naam heeft, is het ook effectief een personage geworden.’